

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 2/22
19.1.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Весне Станковић, председника већа и судија Сање Агатоновић и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Милан Јакшић, адвокат из Београда, Костолачка 15, против туженог “Adria Media Group” d.o.o. из Београда, Влајковићева 8, чији је пуномоћник Бранислав Глогоњац, адвокат из Београда, Трг Николе Пашића 12, ради утврђења повреде ауторског права и накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4 47/18 од 6.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 19.1.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 47/18 од 6.10.2021. године у првом и другом ставу изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у четвртном ставу изреке пресуде Вишег суда у Београду П4 47/18 од 6.10.2021. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени “Adria Media Group” d.o.o. из Београда да тужиоцу АА из ... на име трошкова парничног поступка исплати износ од 100.400,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке, па до исплате, у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

мегабајта, фотографија "... " је у резолуцији 4928x3280 пиксела, величина фајла 8,89 мегабајта, фотографија "... " је у резолуцији 3280x4982 пиксела, величина фајла 7,52 мегабајта, фотографија "... " је у резолуцији 3000x1989 пиксела, величина фајла 836 килобајта, фотографија "... " је у резолуцији 2156x3000 пиксела, величина фајла 905 килобајта, фотографија "... " је у резолуцији 4928x3280 пиксела, величина фајла 9,17 мегабајта, фотографија "... " је у резолуцији 2183x3000 пиксела, величина фајла 1,01 мегабајта и фотографија "... " је у резолуцији 3872x2592 пиксела, величина фајла 2,90 мегабајта. На фотографији "... " виде се леденице како падају са крова зграде, на фотографији "Улубљени кров" види се штета настала на крову паркираног аутомобила услед пада леденице на исти, на фотографији "... " види се падање леденице са крова зграде на паркиран аутомобил, на фотографији "... " виде се леденице које су пале са крова зграде на паркиране аутомобиле, на фотографији "... " виде се леденице како падају на паркиране аутомобиле, на фотографији "... " види се паркирани аутомобил коме је леденица разбила задње стакло, на фотографији "... " виде се леденице како падају са крова зграде на паркиране аутомобиле, на фотографији "... " виде се два пролазника застала да виде штету насталу услед пада леденице са крова зграде на паркиране аутомобиле, на фотографији "... " виде се леденице које падају са крова зграде на паркиран аутомобил. Све фотографије саопштене су као илустрација текста "... ". На фотографији "... " види се ББ са пријатељицом, а иста је саопштена као илустрација текста: "У војску тог болесника ВВ не идем ни мртва! ББ поручила министру ... да може да је пољуби у д..е!", а као извор фотографије означен је "Facebook ББ". Тужени је на интернет сајту www.kurir.rs и на интернет сајту www.espresso.rs саопштио ауторско дело тужиоца - описане фотографије, без назначења имена тужиоца као аутора. Према исказу тужиоца, саслушаног у својству парничне странке, фотографија "ББ портрет" настала је 2015. године, док су остале фотографије настале 2014. године, све у оквиру радног задатка тужиоца у периоду док је био запослен у Танјугу, а са његовом личном опремом и објављене су на сервису Танјуга. Тужилац је 2017. године, претраживањем интернета, видео да су фотографија "... ", као и остале фотографије саопштене на сајту туженог, без његовог имена као аутора, због чега се осећао понижено и покрадено, јер његово име није назначено на фотографијама, иако се професионално бави фотографијом, а као фоторепортер радио је и "Европи", Танјугу, "Плејбоју", "Политици" и "Гласу јавности" и имао је самосталне изложбе. Према исказу сведока ГГ, одговорног уредника интернет сајта www.espresso.rs у време саопштавања фотографије "... " уговором закљученим са Танјугом било је регулисано преузимање фотографије, јер је аутор уступио фотографије агенцији, док је према исказу сведока ДД ... за штампано издање дневних новина "Курир", на фотографији је потписана агенција Танјуг као извор, са којом је закључен уговор у коме је било назначено да су све фотографије потписане од стране агенције.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у складу са члановима 2 став 1 и 2 тачка 9, 9 став 1, 2 и 3, 15, 17, 18, 19 став 1 и 2, 20 став 1 и 3, 30, 31, 204, 205 став 1 и 2 и 207 став 1 Закона о ауторском и сродним правима ("Службени гласник РС", бр. 104/09...29/16), разматрајући приговор недостатка активне легитимације оценио да је исти неоснован, пошто је увидом у дигиталну презентацију предметних фотографија, достављену од стране тужиоца утврдио да су идентичне приложеној штампаној верзији, а да тужилац поседује оригиналне дигиталне фајлове у пуној резолуцији и у свом исказу је објаснио када и на који начин су настале, тако да исте представљају оригиналну творевину људског духа. Разматрајући приговор

застарелости потраживања у складу са чланом 376 став 1 Закона о облигационим односима оценио је да је исти неоснован, јер је тужилац претраживањем интернета 2017. године уочио спорне фотографије на сајтовима туженог, а тужба је поднета дана 2.3.2018. године, пре истека рока застарелости од 3 године. Закључио је да је тужени саопштавањем предметних фотографија без означања имена тужиоца као аутора, повредио морална права тужиоца као аутора - право на назначење имена аутора. Код одлучивања о висини накнаде нематеријалне штете првостепени суд је пошао од критеријума прописаних одредбом члана 200 Закона о облигационим односима, узимајући у обзир да је тужилац професионални фотограф, да је исти доказао да је описаним поступањем туженог претрпео штетну последицу у виду душевних болова због повреде права личности, те је у складу са чланом 232 Закона о парничном поступку тужиоцу досудио накнаду неимовинске штете насталу повредом права на назначење имена аутора у укупном износу од 220.000,00 динара (по 20.000,00 динара за свако саопштавање). На досуђени износ накнаде неимовинске штете првостепени суд је у складу са чланом 277 Закона о облигационим односима тужиоцу досудио законску затезну камату почев од дана пресуђења 6.10.2021. године, када и доспева, па до исплате. У преосталом делу преко досуђеног за износ од још 275.000,00 динара првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање применио материјално право, дајући за своју одлуку у потврђујућем делу разлоге које у целости прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Ауторско дело је творевина личних ауторових интелектуалних напора конкретизованих кроз одређену форму. Сама идеја не ужива ауторско-правну заштиту, тек материјализација дела у одређеној форми аутор стиче пуну ауторско-правну заштиту. Утврђење да ли је нека људска творевина резултат духовног рада, знања, даровитости и оригиналности и као таква ауторско дело или није, представља чињенично питање које се утврђује одговарајућим доказним средствима.

Одредбом члана 2 став 1 и став 2 тачка 6 и 9 Закона о ауторском и сродним правима прописано је да је ауторско дело оригинална духовна творевина аутора, изражена у одређеној форми, без обзира на његову уметничку, научну или другу вредност, његову намену, величину, садржину или начин испољавања, те да се ауторским делом сматрају и фотографије, тако да закон штити свако, па и обично фотографско дело, укључујући и аматерска дела.

Неосновано се жалбом указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка и члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку – да побијана пресуда нема разлога о одлучним чињеницама које се односе на ауторство тужиоца.

Одредбом члана 9 став 1 Закона о ауторском и сродним правима прописано је да је аутор физичко лице које је створило ауторско дело. Ставом 2 истог члана прописано је да се аутором сматра лице чије су име, псеудоним или знак назначени на примерцима дела или наведени приликом објављивања дела, док се не докаже друкчије. Ставом 3 истог члана прописано је да је аутор дела носилац ауторског права.

Одредбом члана 207 став 1 Закона о ауторском и сродним правима прописано је да независно од одредбе члана 9 став 2 овог закона, ако је име тужиоца назначено на примерку или другом облику материјализације ауторског дела, он ће се сматрати носиоцем ауторског права на том делу, док се не докаже друкчије.

Према одредби члана 7 Закона о парничном поступку странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и да предложе доказе којима се утврђују те чињенице, а чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева суд утврђује искључиво на основу предложених и изведених доказа. Исту обавезу странака прописује и одредба члана 228 Закона о парничном поступку, па странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права.

Тужилац је за своје тврдње да је аутор спорних фотографија исте приложио уз тужбу, а као доказ свог ауторства доставио је и видео запис отварања оригиналног дигиталног фајла, у који је првостепени суд извршио увид, па је на основу доказа изведених током првостепеног поступка правилно оценио да су спорне фотографије ауторско дело тужиоца. Законску претпоставку да је аутор физичко лице, које је створило ауторско дело, предвиђену чланом 9 став 1 и 2 у вези са чланом 207 став 1 Закона о ауторском и сродним правима тужени током поступка није оборио.

Неосновани су жалбени наводи о погрешној оцени изведених доказа, указивањем да је тужени био у уговорном односу са агенцијом Танјуг и да истим није било предвиђено назначивање тужиоца као аутора, а да је сведок ЋЋ у свом исказу потврдила да је било нецелисходно означавање имена аутора у смислу одредбе члана 15 Закона о ауторском и сродним правима.

Одредбом члана 15 Закона о ауторском и сродним правима прописано је да аутор има искључиво право да његово име, псеудоним или знак буду назначени на сваком примерку дела, односно наведени приликом сваког јавног саопштавања дела, изузев ако је то, с обзиром на конкретни облик јавног саопштавања дела, технички немогуће или нецелисходно.

Правилно је првостепени суд у складу са чланом 8 Закона о парничном поступку оценио све изведене доказе, а према стању у списима тужени у току првостепеног поступка није доставио доказе за своје тврдње.

Неосновани су жалбени наводи о погрешној примени материјалног права код оцене приговора застарелости потраживања указивањем да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 376 Закона о облигационим односима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 2017. године претраживањем интернета сазнао да је тужени на својим интернет сајтовима саопштио спорне фотографије без назначења имена тужиоца као аутора, па до дана подношења тужбе 5.3.2018. године није протекао ни субјективни ни објективни рок застарелости прописан одредбом члана 376 Закона о облигационим односима. За своје тврдње да је тужилац раније сазнао да су саопштене спорне фотографије тужени до закључења главне расправе није пружио доказе, јер терет доказивања те чињенице у смислу члана

228 и члана 231 Закона о парничном поступку сноси тужени, па је правилно првостепени суд оценио неоснованим приговор застарелости потраживања.

Неосновано се жалбеним наводима указује на погрешну примену материјалног права – одредбе члана 200 Закона о облигационим односима при одлучивању о износу новчане накнаде неимовинске штете, јер је правилно првостепени суд применио материјално право и оценио да је тужени јавним саопштавањем ауторског дела тужиоца без означавања имена или псеудонима тужиоца као аутора повредио морална права тужиоца, као аутора предметних фотографија, па има право на новчану накнаду, која је побијаном одлуком правилно досуђена. Нижи износ био би у супротности са чланом 200 став 2 Закона о облигационим односима и не би се постигао циљ новчане накнаде нити би се тужиоцу пружила сатисфакција.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

На основу изложеног, применом одредбе члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права приликом одлучивања о трошковима парничног поступка десетим ставом изреке побијане пресуде.

Одредбом члана 154 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о висини трошкова, одлучује суд ценећи све околности. Одредбом члана 163 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке, а ставом 2 истог члана је прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду.

Тужиоцу заступаном од стране пуномоћника из реда адвоката сходно члановима 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, сразмерно успеху у спору, припадају трошкови за састав тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 9.000,00 динара, на име заступања на четири одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара и приступ на два неодржана рочишта по 6.000,00 динара, као и судске таксе на тужбу и првостепену одлуку у износу од по 14.200,00 укупно 100.400,00 динара, према АТ и ТТ важећим у време пресуђења, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, у смислу одредбе члана 277 став 1 и члана 324 Закона о облигационим односима. Тужиоцу не припадају трошкови у висини судске таксе за тужбу од 19.700,00 динара, с обзиром да је Таксеном тарифом за парнични и извршни поступак у делу поднесци - Тарифни број 1 став 1 тачка 3 прописано да за тужбу поднету пред судом опште надлежности такса се плаћа према вредности предмета спора, а за износ преко 100.000,00 динара до 500.000,00 динара вредности она износи 9.800,00 динара увећано за 2% од вредности предмета спора. Како је у конкретном случају тужилац успео у спору са износом од 220.000,00 динара, од тог износа 2% је 4.400,00 динара, тако да такса за тужбу и такса за одлуку износи по 14.200,00 динара.

На основу изнетог, применом члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

Како је тужени успео у жалбеном поступку у незнатном делу, то је сходно члану 165 став 1 Закона о парничном поступку као неоснован одбијен његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у трећем ставу изреке.

Председник већа-судија
Весна Станковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић